

prædecessoribus, et quando sic, n. 4 l. 2 tit. 8 part. 5. — si aliquid malè gessit, illud à successore revocari potest, et quando malè gestum dicitur, dict. n. 4. — si non possit obligare successorem, tunc contractus iudicatur personalis, ibid. in eod. n. 4. — si consensit in divisione reddituum, quam vassalli inter se fecerunt, an successor ipsius illam revocare possit, ibid. q. 2.

PRÆDICARE debent habentes curam animarum, et illud dicitur officium suum, et an possint laici de licentia Episcopi, et quid in muliere, n. 3 leg. 9 tit. 6 p. 1. — non potest mulier, dict. n. 4, et gloss. leg. 26 tit. 6 part. 1.

PRÆDICATOR qualis esse debeat, gloss. final. per text. ibi, l. 42 t. 5 part. 1. — quatuor inspicere debet gloss. per text. ibi, in l. 45 ibidem. — inspicere debet quæ sint personæ illum audientes, et illis adaptare sermonem, n. 1 l. 44 t. 5 part. 1. — Prædicatores qualiter se habere debeant, cum vitia reprehendunt, n. 4 l. 45 t. 5 p. 1.

PRÆDIUM rusticum sive urbanum quod dicitur, n. 4 leg. 1 tit. 51 part. 3. — si immoderate lædatur propter aquam ibidem naturaliter cadentem, an tunc possit intentari actio pluvie arcendæ, n. 2 l. 14 t. 52 p. 3.

PRÆDONES dicuntur illi, qui student utilitati propriæ, et non domini, cujus negotia gerunt, n. 1 l. 29 tit. 12 part. 5.

PRÆFECTUS an possit de supplicatione Regi facta cognoscere sine Regis jussu, n. 3 leg. 49 tit. 23 part. 3. — quis fuit olim, et qui hodie in locum istorum successerunt, n. 1 in princ. l. 4 tit. 24 part. 3.

PRÆGNANS mulier an et quando scindi debeat ad hoc, ut in loco sacro valeat sepeliri, n. 2 l. 14 t. 10 part. 4. — mulier an debeat mitti in possessionem bonorum, etiamsi bona sint majoriæ ratione ventris, num. 4 l. 3 tit. 23 part. 4. — si se asserat mulier, qualiter custodiri debeat, et per quos, et quibus custodia ipsius pertineat, et an venter inspicere debeat ea invita, vel tangi, vel aliter perscrutari, et qualiter hoc fieri debeat, gloss. leg. 17 per text. ibi, tit. 6 part. 6. — Et si uxor dicat se prægnantem, an venter in bonorum patris possessionem mitti debeat, vel an consanguinei admittantur, gloss. l. 16 ibidem. — Prægnans si sui culpa abortum fecerit, qualiter puniatur, et quando, gloss. leg. 8 per text. ibi, tit. 8 part. 7. — Et quid si illud culpa mariti, vel extranei fuerit, ibid. n. 5, 6 et 7 per illum text. — Prægnans mulier si in possessionem rerum mariti mittatur, tunc tantum habet nudam detentationem, num. 5 l. 11 tit. 10 part. 7. — an torqueri debeat, et an statim quod pariat torqueri possit, et quid si non inveniatur nutrix puero, an tortura differatur, n. 8 leg. 2 per text. ibi, tit. 50 part. 7. — mulier non debet ultimo supplicio puniri, quousque pariat, n. 4 l. 11 per text. ibi, tit. 51 part. 7.

PRÆLATUS an possit uti indulgentiis à se concessis in genere faciendo illum, propter quod illas, concessit, n. 1 l. 46 tit. 4 part. 1. — Prælati magis peccant in eodem genere peccati, quam alius quilibet, n. 7 l. 23 t. 4 part. 1. — an debeant esse ita litterati, quòd respondeant ad omnes quæstiones, n. 1 in procem. t. 5 p. 1. — Prælati non solum instruere debet, sed et puniri

contrarium facientes, n. 2 ibidem. — de licentia Papæ potest post mortem suam eligere successorem, num. 1 in fin. l. 7 tit. 5 part. 1. — Prælati qualiter eligendi sint, et quæ antea debeant in consideratione venire, num. 4 l. 17 tit. 5 p. 1. — quæ scire debeant, ut legitime possint promoveri ad prælaturam, n. 1 in procem. t. 5 p. 1, et n. 1 l. 22 ibid. et n. 2 in med. l. 1 t. 5 p. 1. — Prælati qualis debeat esse in se, ad hoc ut electio de se facta valeat, n. 1 d. l. 22. — an deponatur propter negligentiam, gloss. final. l. 48 t. 5 p. 1, et n. 4 l. 16 t. 7 p. 1. — an possit subditum suum suis manibus verberare, et quando, n. 5 l. 56 t. 5 p. 1. — Prælati excedentes modum in castigando sunt excommunicati, n. final. dict. n. 56. — non debent ludere, neque ibi interessere, n. 4 et 5 l. 57 tit. 5 part. 1. — Prælati an propriis manibus venare possit, et feram, vel aliam avem accipere, ibidem in n. 10. — an debeat negotium proprium præferre negotio suæ ecclesiæ, n. 1 l. 60 tit. 5 part. 1. — an possit facere suum consanguineum œconomum ecclesiæ, n. fin. l. 61 ibid. — potest esse de consilio Regis, n. 4 l. 48 tit. 6 part. 1. — Prælati si habeant jurisdictionem temporalem, quid facere debeant, et quid in causis criminalibus; et ibi quam pœnam imponere poterint, n. 6 dict. l. 48. — non tenentur, si jubendo quem leviter puniri, ministri excesserint, dict. n. 6. — debent in necessitate personaliter ire ad bellum, et Regem juvare, n. 5 l. 52 tit. 6 part. 1. — non debent Regem juvare, si bellum sit contra christianos, ibid. — Prælati non debent dare monacho volenti transire ad strictiorem Religionem licentiam, antequam ipse monachos habeat quæsitum monasterium, benè potest tamen illam licentiam sibi concedere, ut sub sua obedientia vadat, n. 5 in princ. l. 9 t. 7 part. 1. — an teneatur recipere monachum si pœniteat, eò quia petit licentiam transeundi ad aliud monasterium, ibid. in fin. — Prælati an possint dare monachis licentiam habendi proprium, n. 2 l. 14 tit. 7 part. 1. — Prælati an possint pro libera voluntate remove officialem, n. 6 l. 16 ibid. — Prælati, vel Prælatæ cum noviter ingredientibus, quæ æquè nomine dotis non possunt recipere, n. 5 l. 22 ibid. — regulares ex facilioribus causis removentur à Prælati, quàm sæculares, n. 5 l. 23 tit. 7 part. 1. — possunt ad libitum omnia vota Religiosorum commutare, et irritare, n. 10 in med. l. 5 tit. 8 part. 1. — auctoritas necessaria est in commutatione voti, qualecumque sit, exceptis duobus, n. 1 l. 5 tit. 8 part. 1. — Prælati citra Episcopum habens de jure speciale jus episcopale in personis, ita poterit dispensare, sicuti Episcopus, ibid. — Prælati jurisdictionem habentes, an possint excommunicare, et quales, n. 2 l. 7 tit. 9 part. 1. — qui dicantur stricto verbo, ibid. — habentes jurisdictionem temporalem, an possint subditos excommunicare, et quid in istis regnis servetur, dict. n. 2. — in quibus casibus possint res ecclesiasticas alienare, gloss. l. 1 et 2 t. 14 part. 1. — Et an in tali alienatione requiratur consensus capituli, n. 1 dict. l. 2. — Prælatum non potest dare licentiam vendendi rem ecclesiæ generaliter sine specificatione, sed debet eam nominare cum causæ cognitione, n. 2 in fin. l. 2 tit. 14 part. 1. — Prælati potest donare de rebus ecclesiæ at-

tenta consuetudine loci, et quantitate rei, n. 2 l. 4 t. 14 part. 1. — quid donare possit de rebus ecclesiæ suæ, gloss. dict. l. 4, 5 et 6. — Et quid si faciat illicitam donationem alicui cum consensu Capituli, an valeat, dict. gloss. dict. l. 4. — Et quid si illicita fuit donatio, servataque fuit forma, an valeat ubi ecclesiæ læsa fuit, n. 3 ibid. — Prælati an possit sine consensu capituli res ecclesiæ suo monasterio de novo construendo dare, n. 5 ibid. — Et quid si Prælati, et Capitulum velint aliam ecclesiam sæcularem facere de novo ex causa, fortè quia crevit populus, an sit idem, n. 6 d. l. 4. — Et an sit differentia utrum bona sint divisa inter Capitulum et Prælatum, necne, ibid. in n. 7. — Et an quilibet Prælati istud facere possit circa Episcopum, dict. n. 7 ad fin. — Prælati quæ possit expendere de rebus ecclesiæ sine consensu capituli, n. 2 in fin. l. 7 tit. 14 part. 1. — nihil facere potest sine consensu capituli nisi tribus casibus, ut in minoribus negotiis, etc. n. 2 l. 9 tit. 14 part. 1. — an possit providere beneficia in quem voluerit, irrequisito consensu capituli, ibidem n. 3. — in quibus rebus consilium, in quibus verò consensum capituli petere debeat, ibid. in n. fin. — cum capitulo possunt ex causa beneficia minuere, et fructus ad tempus percipere, n. 6 l. 5 tit. 16 part. 1. — Prælati gratis debent judicare, n. 5 l. 8 t. 17 part. 1. — Prælati eligi non debet usquedam Prælati jam mortuus fuerit sepultus, secum dum num. 4 l. 20 tit. 13 part. 2, et idem de Rege, ibidem. — in propriis rebus, vel ecclesiæ suæ, sive bona sint divisa inter Episcopum, et capitulum, sive non, benè constituit procuratorem, n. 9 l. 2 tit. 5 part. 5, et quando secus, ibidem. — an possit procuratorem constituere sine consensu capituli, et quando, n. 11 l. 2 tit. 5 part. 5. — non potest concedere futura in præjudicium successorum, n. 9 in med. l. 10 tit. 18 part. 3. — pro observantia contractus potest generaliter obligare bona ecclesiæ, non verò specialiter, n. 9 l. 70 tit. 18 part. 3. — cum ex causa se absentat, an et qualiter vicarios constituere debeat, n. 6 l. 4 tit. 20 part. 3. — Prælati an teneantur ad restitutionem, si fructus suæ prælaturæ seu beneficii malè consumpserint, n. 4 l. 12 tit. 28 part. 5. — an possint imponere servitutem in re ecclesiæ, et quare non, n. 1 l. 10 tit. 31 part. 5. — non sunt domini rerum ecclesiæ, ibid. — Prælati licentia an requiratur de justitia, ut maritus habita licentia uxoris possit Religionem intrare, n. 5 l. 2 tit. 10 part. 4. — majores debent de causis matrimonialibus cognoscere, et an et quando illud facere possint Prælati inferiores, n. 2 et 4 cum seq. l. 7 per text. ibi, tit. 10 part. 4. — an possint infeudare ecclesiæ, sive in solitis infeudari, sive in non solitis, n. 4 in princip. l. 5 tit. 26 part. 4. — En an in tali infeudatione talis rei ecclesiasticæ requirantur solemnitates, quæ in alienatione requiruntur, dict. n. 4 in princip. — Et quid si rei infeudatio fieri debeat in descendentes illius cui primò concessa fuit, et quid si ecclesia devenerit ad paupertatem, ibidem. — Prælati, et capitulum si in concessione feudi dicant illud esse antiquum, an illud ita esse præsumatur, dict. n. 4 in ejus fin. — et capitulum si consentiant in mutuo ecclesiæ facto, an obligent ecclesiam ad reddendum, n. 2 l. 3 tit. 1 part. 5. — et ca-

pitulum si in instrumento confiteatur pecuniam ecclesiæ mutuam fuisse conversam in utilitatem ecclesiæ, an ex hoc ecclesia gravetur ad restitutionem, ibidem. — non debet præponere utilitatem suam utilitati ecclesiæ, n. 8 in fin. l. 4 tit. 3 part. 5. — Prælati an possint hypothecare res ecclesiæ, et qualiter, et an idem sit in tutore, n. 2 l. 4 t. 5 p. 5. — Prælati si cum pecunia suæ ecclesiæ rem emat, an res sic empta sua sit, vel ecclesiæ n. 6 l. 49 per text. ibi, t. 5 part. 5. — Et quid si Prælati rem emat per interpositam personam, ibidem. — Prælati si mutuavit pecuniam suæ ecclesiæ fratri suo, si ipse ex illa prædium emat, an tale prædium sit ecclesiæ, ibidem. — Et quid si inter contrahentes cum pecunia ecclesiæ actum sit, ut omne dominium in emptorem transeat, non in ecclesiam, ibid. — Prælati, et ecclesia si de communi pecunia rem emerint, cuja erit res sic empta, dict. n. 6 in ejus fin. — an debeat præstare assensum, quando res spiritualis pro alia permutatur, et quid si non sit Episcopus, sed alius jurisdictionem Episcopalem habens, et quid sede vacante, num. 6 l. 2 tit. 6 part. 5, et ibi, n. 8. — Et quando auctoritas Episcopi licet in tali permutatione interveniat, permutatio beneficiorum non valet, ibidem in num. 8. — Prælati si rem ecclesiæ conduxit etiam utiliter, an ejus successor teneatur stare suæ conductioni, num. 4 l. 2 tit. 8 part. 5. — dicitur successor necessarius, neque tenetur stare colono, ibidem. — Prælati benè possunt castigare subditos suos, num. 3 l. 11 tit. 8 part. 5. — Prælati, qui patitur rem ecclesiæ præscribi, tenetur resarcire de suo, quod ex sua negligentia fuit præscriptum, num. 6 l. 13 tit. 8 part. 5. — an tacite videatur hypothecasse bona sua pro administratione rerum suæ ecclesiæ, n. 4 ad fin. l. 23 t. 15 part. 5. — si credens aliquem peritum ei præbendam dederit, si postea ejus imperitia detegatur, an illud ita sibi datum ab eo avocari possit, n. 1 l. 46 tit. 14 part. 5. — an de bonis ecclesiæ partem vendere possit, ut emat aliquid in commodum ipsius ecclesiæ, n. 4 l. 5 tit. 6 part. 6. — an teneatur resarcire damnum ecclesiæ suæ datum sui culpa, et an compensetur cum lucro, seu melioramentis in alia re factis, num. 3 l. 7 tit. 9 part. 6. — nominatus executor à testatore, an suum Conventum eligere possit, num. 2 l. 5 per textum ibi, tit. 10 part. 6. — si decedat, cujus expensis sepeliri debeat, an dignitatis, vel proprii patrimonii, num. 4 quæst. 2 l. 2 tit. 11 part. 6. — an possit auctoritatem interponere ex intervallo, n. 7 leg. 17 tit. 16 part. 6. — Et an paupertas excuset aliquem à Prælatura, num. 12 leg. 2 tit. 17 part. 6. — Prælati an statim quod accusatur de suspecto, debeat alius loco ipsius poni, n. 2 l. 3 tit. 18 part. 6. — an durante inquisitione possit suspendi infamia facti notatus, n. 8 l. 2 tit. 6 part. 7. — nomine sui monachi injuriati actionem injuriarum intentare potest, n. 5 l. 10 tit. 9 p. 7. — Et quid si injuria monacho facta læsus sit, ibid. — Prælati si communicato consilio alicui violentiam fecerit, an tunc ecclesia puniatur pœna *L. si quis in tantam, C. unde vi*, per n. 1 et 2 l. 17 per text. ibi, t. 10 p. 7. — Et sola Prælati ratihabitio damnum ecclesiæ non ingerit, n. 4 ibid. — Prælati durius debet puniri, quàm subditus, et quando, et quare, n. 11. 2 t. 28 p. 7.

PRÆLEGATA an veniant in restitutione fideicommissi, num. 9 l. 14 tit. 5 part. 6.—an debeantur, quando hæreditas pervenit ad fiscum, eò quia hæres institutus erat indignus ex aliqua causa, n. 23 l. 13 tit. 7 part. 6.—Prælegatum an et quando hæres possit illud acceptare et repudiare hæreditatem, n. 1 l. 2 per text. ibi, tit. 9 part. 9.

PRÆMIUM debetur benemerentibus, num. 5 l. 51 t. 18 part. 5, et gloss. fin. l. 3 tit. 1 part. 1, et n. 4 l. 2 t. 27 part. 2, et n. 2 ad fin. l. 10 tit. 18 part. 5.—Præmia dari debent secundum facti qualitatem per quod bene meretur, n. 4 l. 4 tit. 27 part. 2.—Præmium non meretur illè, qui aliquod crimen defert, si illud non probet, num. 4 l. 5 tit. 22 part. 4.—an mereatur servus, qui iudicia probavit per quæ fuit deventum ad torturam, si ex tortura fuit orta confessio delicti, ibidem.—legale an consequatur ille, qui dicit sibi ipsi jus, n. 7 in fin. l. 46 tit. 5 part. 5.—libertatis an consequatur servus, qui propria auctoritate occidit occisorem domini sui, ibid.—debetur se deferenti, n. 2 l. 14 per text. ibi, tit. 7 part. 6.—debetur revelanti prodicionem, ibid.—an mereatur ille, qui ignoranter aliquid fecit per quod præmium debebatur, n. 5 l. 4 tit. 9 part. 6.

PRÆMONERE debet magister navis ibidem venientibus de periculo quod est in transitu navigii, n. 5 l. 9 tit. 9 part. 5.

PRÆROGATIVA seniorum, v. in verbo SENEX, etc.

PRÆBYTER parochialis ad tempus bene poterit convocare alios clericos, ut sibi coadjuvent in parochianorum confessionibus, in perpetuum verò non, n. 1 l. 21 tit. 4 part. 1.—parochialis potest suum parochianum extra Diocesim suam absolvere, n. 5 dict. l. 21 tit. 4 part. 1.—Presbyteri parochiales debent recurrere ad Episcopum pro penitentis, dict. n. 5 ibid.—Presbyter parochianus si noluerit parochiano suo dare licentiam alibi confitendi peccata, potest superiorem adire, n. 7 dict. l. 21, et n. 2 l. 22 ibid.—magis puniendus est, quàm Diaconus, n. 7 l. 23 tit. 4 part. 1.—parochialis potest prohibitionem de non contrahendo matrimonium inter aliquos facere, si ei constet de impedimento, debet tamen illud ordinario referre, n. 8 l. 4 tit. 5 part. 4.

PRÆBYTER PAROCHIALIS, v. supra in verbo PAROCHUS.—Præscribens contra tributa, et redditus regales, an possit consuetudine aliqua juvari, n. 4 l. 6 t. 29 part. 5.—rem immobilem, an semper debeat habere bonam fidem, tam tempore contractus, quàm traditionis, n. 2 l. 9 tit. 29 part. 5.—bona fide ignorans debitum, an sit tutus in foro conscientie, n. 1 l. 12 tit. 29 part. 5.—cum tit. lo vero, sive putativo, an in eo bona fides præsumatur, etiam errore injusto, n. 2 l. 18 ibid.—si in parte rei præscriptæ habeat bonam fidem, et in parte malam, an possit præscribere, ibid.—ex causa, quam habet à iudice, an debeat habere bonam fidem, dict. n. 2 dict. l. 18 tit. 29 part. 5.—cum mala fide per triginta annos facit rem suam, sed si ceciderit à possessione, illam vindicare non poterit, n. 4 l. 21 t. 29 p. 5.—rem per triginta annos illam vindicare poterit, quando sibi fuit furata, seu per vim ablata, et an tunc dicatur in tali re habere dominium, n. 5 l. 21 tit. 29 part. 5.—

Et quid si illam alicui accommodavit, vel locavit, qualiter illam recuperet, n. 6 ibid.—Præscribens rem cum mala fide finita præscriptione, si iudicis auctoritate ab ea tanquam contumax spoliatur, an illo in tempus debitum veniente recuperet rem illam, non obstante quod in ea missus velit probare de dominio suo, n. 7 leg. 21 tit. 29 part. 7.—debitum per quod tempus illud debeat præscribere, etiam contra ecclesiam, n. 1 l. 22 tit. 29 part. 5.—Et an contra præscribentem possit haberi recursus ad ecclesiam per viam renuntiationis evangelicæ, etiamsi bona fide præscribat, n. 2 dict. l. 22 tit. 29 part. 5.—Præscribens libertatem suam, qualis in hoc se habere debeat, n. 1 et 2 l. 23 tit. 29 part. 5.—rem majoræ si juret aliquo titulo, an præscriptio teneat, n. 5 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4.

PRÆSCRIBERE an possit quis viam publicam, n. 21. 7 tit. 29 part. 5.—an possit rem ecclesie illam emens sine solemnitate requisita credens esse suam, n. 5 l. 14 tit. 29 part. 5.

PRÆSCRIPTOR mala fidei per triginta annos facit rem suam, et ab omnibus ejus possessionem recuperare poterit, et an vindicare tanquam dominus, et quid si illam commodaverit, n. 2, 4, 5 et 6 l. 21 tit. 29 part. 5.—Et quid si ei objiciatur de dominio, etiam permissa iudicis auctoritate, n. 7 ibid.—Præscriptor bonæ fidei per longissimum tempus, si concurrat cum vero domino ad vindicationem rei præscriptæ, quis præferri debeat in vindicatione rei, n. 8 dict. l. 21 tit. 29 part. 5.—si rem, quam per triginta annos præscripsit, penes creditorem, contra quem præscripsit, invenerit, an ab illo illam vindicare poterit, n. 9 l. 21 tit. 29 part. 5.—Et an contra præscribentem possit haberi recursus ad ecclesiam per denuntiationem evangelicam, n. 2 l. 22 tit. 29 part. 5.—Præscriptor rei locatæ, sive conductæ, nihil agit in hoc, quia non tenet præscriptio, n. 2 dict. l. 22.—suæ libertatis, et quid cum tali præscriptione concurrere debeat, n. 1 et 2 l. 23 tit. 29 part. 5.

PRÆSCRIPTIO non habet Inchoata, vel cœpta. locum, vel an incur- Interrumpitur, vel im- rat, vel habeat lo- peditur. cum, vel non, vel an Continuatur. procedat, vel non Renuntiare, vel renun- tiari.

PRÆSCRIPTIO consistit in actibus limitatis, et non egreditur formam illorum actuum, n. 10 l. 2 tit. 13 part. 2.—Tota enim vis præscriptionis est in ipso usu, qui in facto consistit, et ideo ultra factum non porrigitur, ibid. in vers. unde si solum.—Præscriptio super habendis nudinis in aliquo loco, an amittatur per non usum decem annorum, sicuti in privilegiis, n. 2 l. 42 tit. 18 part. 5.—salinarum redditus, an acquiratur præscriptione immemoriali, n. 5 l. 6 tit. 29 part. 5.—si fuerit exclusa per legem civilem, vel municipalem, an videatur exclusa immemoriali, n. 2 l. 7 tit. 29 part. 5.—an aliquando plus operetur, quàm pactum, n. 1 l. 7 tit. 29 part. 5.—in rebus communibus civitatis, quando præscribi possunt, qualis esse debeat, num. 6 leg. 6 tit. 29 part. 5.—Et an idem esse debeat in præscriptione servitutis, dict. n. 6 in fin.—Præscriptio quadragenaria si

ab ea non petatur restitutio intra quadriennium, an et post peti possit, si sit enormissima læsio, n. 9 ibidem.—etiam statuarum, an habeat locum in filiis constitutis in patris potestate, n. 2 l. 8 tit. 29 part. 5.—contra dotem matrimonio soluto, quantum tempus durare debeat, n. 6 l. 8 tit. 29 part. 5.—triennalis sufficit ad hoc, ut bonæ fidei possessor faciat fructus suos, quos restituere tenebatur, n. 1 l. 9 ibidem.—triginta annorum, an currat contra prodigum cui bona interdicta sunt, n. 2 l. 11 tit. 29 part. 5.—cum bona fide causata ab errore juris, etiam in contractu à jure reprobato, an procedat in præscriptione longissimi temporis, n. 5 in fin. l. 14 t. 29 part. 5.—longissimi temporis bene valet etiam sine titulo, dummodo ibi adsit bona fides, ibidem.—trium annorum bene excludit perpetuam hæreditatis petitionem, n. 5 l. 15 t. 29 part. 5.—decem vel viginti annorum est communis clericis, et laicis, n. 1 l. 18 tit. 29 part. 5.—immemorialis qualiter probetur; et aliqua de hoc vide per num. 5 leg. 12 tit. 22 part. 1.—Et an in præscriptione bona fides præsumatur, si præcessit titulus verus, sive putativus, etiam errore injusto, n. 2 l. 18 tit. 29 part. 5.—Et quid si in parte rei habeat bonam fidem, in parte verò alia malam, ibidem.—Et an in præscriptione longi temporis sit necessarius titulus, et qualis debeat esse, et quis titulus sufficiat, n. 5 l. 18 tit. 29 part. 4.—Et an ad præscriptionem requiratur, quòd præscribens sciat de titulo in initio possessionis, si postea illud appareat in genere, ibidem.—Præscriptio causata ex titulo nullo, an valeat, et quid si superveniat defectus tituli, an interrumpatur præscriptio, dict. n. 5 dict. l. 18.—Et an sufficiat probare justissimam credulitatem tituli, ibidem.—Præscriptio decem annorum non valet, nisi dominus rei præscriptæ sit præsens, et an ista præsentia debeat probari, an verò præsumatur, n. 5 ibidem.—debet esse triginta annorum, licet emptor habeat bonam fidem, si venditor illam malam habuerit, quod limita multis modis, de quibus per num. 1 l. 19 tit. 29 part. 5.—Et an tunc talis emptor publicianam actionem intentare poterit, ibid. in num. 2.—Et quando dicetur dominum esse præsentem, vel non ad præscriptionem decem, vel viginti annorum, n. 5 l. 18, et n. 5 l. 19 t. 29 part. 5.—Præscriptio numquam valet quomodocumque in præscribente adsit mala fides, n. 1 l. 12, et n. 2 l. 21 tit. 29 part. 5.—Et an teneat statutum, quòd præscriptio possit currere, etiam cum mala fide, ibid.—Præscriptio longissimi temporis in habente malam fidem, an prosit ad rei dominium consequendum, ita ut si à possessione ceciderit rem vindicare possit, n. 4 et 5 dict. l. 21.—debiti cujus temporis esse debeat, etiam contra ecclesiam, n. 1 l. 22 t. 29 p. 5.—Et quid si præscribat cum mala fide, vel sit debitum causatum ex servitiis, ibid.—Præscriptis libertatis qualis esse debeat, ut valeat, et teneat, n. 1 et 2 l. 23 t. 29 part. 5.—libertatis jam mortui post quinquennium procedit, etiam contra pupillum, n. 5 l. 25 ibid.—qualiter procedat contra ecclesiam in quibuscumque actionibus, et pro quibuscumque rebus, n. 1, 2, 5 et 6 l. 26 t. 29 part. 5.—debet esse completa ad hoc, ut restitutio propter justam causam peti possit, n. 5 dict. l. 26 t. 29

part. 5.—an habeatur pro completa, si pauci dies restabant, et an detur restitutio adversus talem interruptionem, n. 2 l. 29 tit. 29 part. 5.—qualis esse debeat in servitute aquæductus publici, vel privati præscribenda, n. 2 l. 4 tit. 51 part. 5.—an inducatur per aquam per se ipsam fluentem, num. 2 l. 15 tit. 51 part. 5.—numquam valet cum intervenit mediantibus rebus inaniamatis, dict. n. 2.—Et an præscriptione servitutis requiratur scientia domini, et quid si præscribens haberet titulum à tertio, n. 5 dict. l. 15 tit. 51 part. 5.—Et quid si ante impletam præscriptionem fuerit sibi contradicendum, seu non præstita patientia utendi, ibidem.—Et an in præscriptione servitutis debeat allegari, et adesse bona fides, ibi n. 4.—Et an ad hoc aliquid prosit exercitium actus, quod de facili et gratiosè solet concedi, sciente et præsentem eo ad quem pertinet, et an ex hoc constituatur quis in quasi possessione, et videatur uti jure suo, n. 5 dict. l. 15 tit. 51 part. 5.—Præscriptio servitutis contra ecclesiam, etiam in habentibus causam continuam, qualis esse debeat, n. 7 dict. l. 15.—qualis desideretur in servitute, quando licet aqua actualiter non cadat, semper tamen potest potentialiter cadere, n. 8 l. 15 tit. 51 part. 5.—qualis esse debeat in servitutibus habentibus causam continuam, vel discontinuam, et quando sola præscriptio longi temporis sufficiat in servitutibus discontinuis, et quibus mediantibus, n. 11 et 12 ibid.—libertatis urbanæ servitutis qualis esse debeat, remissivè per n. 2 et 5 l. 16 tit. 51 part. 5.—Et quanto tempore præscribatur libertas servitutis habentis causam continuam jure communi, et Partitarum, n. 5 ibid.—Præscriptio immemorialis qualis esse debeat, ut ex ea in possessorio et petitorio aliquid probetur, et qualiter in articulis deduci debeat, et quando præsumatur fuisse per metum, et violentiam introductam, et alia plura circa ipsius validitatem, et quando probet, vel non, et quando juvet, vel non, n. 2 leg. 6 tit. 25 part. 4.—longissimi temporis, an sufficiat ad hoc ut aliquis feudo privari possit, quando à feudatario fuit alteri venditum, sive feudum sit in alterius persona formatum, sive non, num. 5 leg. 10 tit. 26 part. 4.—Et an idem sit dicendum in præscriptione centenaria, ibidem.—Et quid si dominus feudi alienationem feudi sciret, et consentiret, an tunc excludatur præscriptione longissima, ibid.—Præscriptio dicta, an sicuti domino non nocet, ita neque noceat agnatis vocatis ad feudum antiquum, dict. num. 5 quæst. 2.—Et an tali præscriptione non obstante detur agnatis utilis rei vindicatio ad illud habendum, ibidem in quæst. 2.—Præscriptio quadragenaria in rebus ecclesie vel aliter alienare prohibitis juncta titulo invalido, etiam errore juris, an præstet securitatem, numer. 5 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4.—an videatur prohibita, eo quòd aliquarum rerum fuit à lege, vel testatore prohibita alienatio, ibidem.—non potest plus operare, quàm verus titulus cum voluntate domini tradentis, ibidem.—fundatur in negligentia, et tacito consensu illius contra quem præscribitur, n. 5 leg. 10 tit. 26 part. 4.—Et quid si talis præscriptio fuerit immemorialis, ibidem.—Præscriptio centenaria non excusat, quominus hæreticus, etiam mortuus accusari